

EUROPA

Malgrat els escàndols de les darreres setmanes, el partit liderat pel primer ministre italià, Silvio Berlusconi, ha guanyat a Itàlia.

La dreta guanya a Europa

Una onada conservadora dóna una àmplia majoria del Partit Popular Europeu, que es consolida com a primera força. Així i tot, el grup Verds/ALE passa de ser la cinquena força a ser la quarta. A més, la crisi dona embranzida a les formacions extremistes, tant de la dreta com de l'esquerra.

Després de quatre dies d'eleccions als 27 països membres de la UE, els resultats han donat un euro-parlament més conservador que el que hi havia. Més de 375 milions de

ciutadans de la UE han escollit els 736 eurodiputats –menys dels 785 que tenia l'eurocambra, tot esperant l'aplicació del tractat de Lisboa– que els representaran durant els cinc anys vinents.

Tal com apuntaven les previsions, el Partit Popular Europeu ha revalidat la majoria, però ara amb una majoria molt més ampla respecte a la que tenia, i eixamplant la distància amb la segona força, el grup socialista del Parlament Europeu, que ha reduït substancialment el seu pes.

Els populars europeus han aconseguit 268 representants i reforcen la majoria. Els segueix el grup socialista, que n'ha obtinguts 160, és a dir, a més de cent diputats de diferència, i en tercer lloc –i reduint la distància–, els liberals, amb 81 escons. Una de les novetats és el creixement del grup Verds/ALE (ecologistes i formacions independentistes de nacions sense estat) que esdevé la quarta força en aconseguir d'ampliar –malgrat que la nova cambra redueixi el nombre d'eurodiputats– significativament la seva representació, amb 54 diputats.

Pel que fa als altres grups, cal destacar el creixement dels no inscrits, que passa a tenir 86 eurodiputats. Aquest grup és integrat per formacions molt heterogènies, provinents dels diversos extrems ideològics i fora de les coordenades polítiques tradicionals, com ara el Partit Pirata, de Suècia, una formació que defensa la gratuïtat dels continguts per internet, que ha obtingut presència a l'eurocambra. Sigui com sigui, en el creixement d'aquest grup hi té un pes destacable l'augment de formacions de l'extrema dreta a diversos països europeus, com ara als Països Baixos, Àustria i, fins i tot, Finlàndia.

Precisament, el creixement d'aquestes formacions, en part, ha anat en detriment del grup Unió per a l'Europa de les Nacions, la formació que integra els partits nacionalistes estatals, partidaris de recuperar competències per als estats membres de la UE. Aquest grup, amb 35 eurodiputats, ha passat a ser la cinquena força, empatada amb nombre d'escons amb el grup de l'Esquerra Unitària Europea.

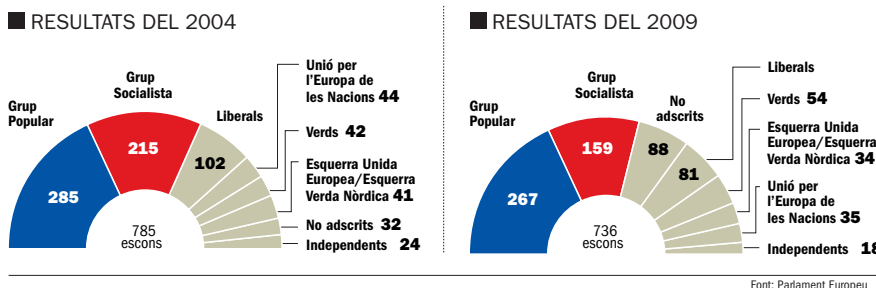
Tanmateix, la principal notícia ha estat la baixa participació. Hi ha hagut un rècord d'abstenció en el total de la participació dels set comicis europeus que s'han dut a terme fins ara. Un rècord que hauria d'obrir una profunda reflexió en unes institucions europees que, tot i tenir un paper clau en el dia a dia dels ciutadans de la UE, no reïxen a despertar la confiança dels ciutadans.

Dels 375 milions d'europeus que van poder exercir el dret de vot, només un 43% ho van fer, per sota del ja pobre 45,47% del 2004. De fet, alguns dels països més emblemàtics de la Unió, com ara França, només van poder mobilitzar el 40% del seu electorat.

Amb la composició del nou Parlament Europeu, amb una àmplia majoria conservadora, és molt probable que l'actual president de la Comissió Europea, José Manuel Durão Barroso, pugui renovar fàcilment el seu mandat, a final del mes d'octubre d'enguany.

Parlament Europeu

Dades 2009 provisionals. La composició del PE pot variar a la sessió inaugural del 14 de juliol

Claus internes. Però més enllà de la visió global, els comicis europeus han esdevingut, la majoria de vegades, plebiscits de caràcter intern, de cada estat. Així doncs, l'èxit dels populars europeus i els mals resultats dels socialistes ha tingut també la translació a cada estat. Per exemple, a Alemanya, el CDU d'Angela Merkel ha estat la formació més votada, malgrat que les formacions de govern alemanyes han rebut un lleuger desgast. L'aliança de demòcrata-cristians (CDU) i els social-cristians bavaresos del CSU ha aconseguit un 38,3%, mentre que el Partit Socialdemòcrata (SPD), integrant de la gran coalició de govern, obté un 21,2%, menys encara que el que havia estat el mínim històric, un 21,5%, del 2004. Això, més el creixement dels liberals alemanys, situen Merkel en una bona situació de partida per als pròxims comicis.

A França, la UMP de Sarkozy ha estat la força més votada i ha vist com els socialistes francesos perdien 12 punts, respecte als comicis anteriors, i com se'ls acostaven Els Verds, de Daniel Cohn-Bendit, amb un 16% del vots.

I si ha estat forta la patacada dels socialistes francesos de Martine Aubry, amb poc més d'un 16,8% de suport electoral, també ha estat greu la dels laboristes britànics, que han perdut clarament davant els conservadors. Amb aquests resultats, la figura del primer ministre Gordon Brown, queda totalment qüestionada, especialment després de la crisi que ha esquitxat diversos membres del seu gabinet, sobre

l'abús de dietes. La victòria dels *tories* dona encara més empenta a l'emergent alternativa conservadora de David Cameron.

Però potser un dels resultats més espectaculars dels populars europeus ha estat a Itàlia, on la formació de Silvio Berlusconi ha obtingut una àmplia victòria, amb el 40% dels vots, sobre l'oposició d'esquerres, a una distància de prop de 10 punts. I tot això, malgrat els darrers escàndols que han assetjat el polèmic primer ministre, amb la publicació de fotografies en què apareixia en festes a casa seva, envoltat de noies. Finalment, per comptes de castigar-lo, els italians sembla que han volgut reforçar la formació de Berlusconi, el Poble de la Llibertat.

També ha estat rellevant el creixement dels euroescèptics a Irlanda. Cal recordar que precisament Irlanda va ser un dels estats que, en referèndum, va votar contra el tractat per a una constitució europea.

Només Grècia ha servit de consol als socialistes europeus. Allà han aconseguit l'única victòria sobre els conservadors, amb un 37% dels vots, en detriment dels mals resultats del partit del primer ministre grec, la Nova Democràcia, de Konstandinos Karamanlís, que ha obtingut un 34% de suport, quan el 2004 n'havia aconseguit el 43%. En resum, la crisi a Europa, la gestionarà una eurocambra més conservadora i més euroescèptica, que representarà també la UE més abstencionista.

Enric Rimbau